Після конфіскати другий наклад.

Ч. 131 (10 514). Львів, середа 17. червня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10, II. пов. Конто почт. щад. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло“ Львів. Гол. Редактор приймає від 1—3 год. пополуд. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голандії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунія 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 дол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Без почуття самопошани.

В. М.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!

Red. czas. „Dilo“ we Lwowie. Pr. 427/25/2. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo“ Nr. 127 (10.451) z dnia 12.VI. 1925. w artykułach następujących w ustępie, a to: 1) „Fakt dokonanyj“ w ustępie od słów: Ale cioho wsioho... do końca artykułu. 2) „Koncesji“ w ustępie między słowami: a) worohamy Polszczi... a: Jakszczo Polszcza, b) nacjonalnij kwestiji... a: Prawda, c) w ustępach od słów: Pid firmoju Tuguta... do końca artykułu. 3) „Epyskopśkyj styl“ w ustępie między słowami: Howoryty... a: szczo nasza. 4) w rubryce „Nowynky“ z notatki zatytułowanej „Wyszcza polityka“ ustępy między słowami: a) nedkiw... a: razom b) wyrekłysia a: i swoich. 5) w tejże rubryce z notatki trzeciej ustęp od słów: Oś tak urjadujut... do końca zawiera znamiona ad 1) do 4) zbrodni z § 65 a) u. k. ad 5) występku z § 300 ustawy karnej uznał dokonaną w dniu 11. czerwca 1925 roku konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 r. i zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. o. Lwów dnia 12. czerwca 1925 r. Hawel.

„Концесії“.

III.

„Кресова секція“ і Рада міністрів обіцює не лише перевести комасацію з доповненням карловатих господарств, але й меліорацію неужитків на терені східних воєвідств та осушення поліських болот.

З першого погляду є це ґрандіозні плени. Тільки подумати: комасація й меліорація, доповнення карловатих господарств і осушення Полісся! Чиж можна бажати собі більше в даних умовинах? Правда, густота населення в галицьких воєвідствах є дуже велика (у львівськім воєв. — 101 на 1 кв. км. в тернопільськім воєв. — 88 на 1 кв. км. і в станисл. воєв — 73 на 1 кв. км.); правда й те, що на українській національчій території є до 600 тис. карловатих господарств (до 2 гект.) на 985 тисяч карл. господарств в цілій сучасній Польщі, одначе уряд зі своєю „кресовою секцією“ про все те думає і хоче зарадити лихові. Біда тільки в тому, що важко додуматися, як і якими засобами все те буде здійснене. На цю тему панує глуха мовчанка.

Як уже було згадано в попередній статті, на доповнення всіх карловатих господарств на українській національній території потрібно що найменше 1.800 тисяч гект. орної землі. А всього поміщицького орного ґрунту є кругло тільки 1400 тис. гект. Та на цьому не кінець. Від поміщицької земельної посілости слід відтягнути по 180 гект. на кожне дідичівське господарство згідно з тенором обговорюваної в соймі новелі до земельної реформи. А що всіх великих господарств в східних воєвідствах є понад 4000, то за великою власністю, колиб навіть земельну реформу переведено по лінії додатнього розуміння закону, всетаки мусить лишитися щонайменше 700 тис. гект. Крім того з великої власности мають остати ненарушеними тзв. господарства упромисловлені, насінні, годівельні, взагалі господарства з вищою господарською культурою. Простір вилучених від парцеляції великих господарств має досягати 450 тис. гект., себ-то на східні воєвідства тільки української національної території припаде тих вилучень щонайменше 200 тис. гект. Таким чином земельно-реформова ненарушність великої власности в 5-тьох східних воєвідствах обійме 900 тис. гект. землі.

Вкінці від поміщицького земельного запасу слід відняти ґрунти, віддані кольоністам і осадникам. До кінця 1923 віддано цивільним кольоністам, спроваджениим з Польщі в Галичині і на східних землях 156.332 гект. землі, а військовим осадникам 111.834 гект. землі, разом 268.716 гект. землі. Сміло можна прийняти, що в тих 268.716 гект. землі, відданих польським кольоністам, кругло 200 тисяч гект. припадає на українську національну територію. Ось так висоту „вилучень“ треба підвисшити до 1,100 гек., так що на „upełnorolnienie“ прийшлоб тільки 300 тис. гект. землі на невідклично потрібних 1,800 тисяч. І то — очевидно — тільки тоді, колиб на українську національну територію не допущено вже ані одного кольоніста зпоза її меж і колиб весь земельний запас зужито виключно на доповнення карловатих господарств. В таких умовах наступилоб „upełnorolnienie“ тільки шестої частини всіх карловатих господарств, а пять шестих осталиб на дотеперішньому становищі.

Правда, на „upełnorolnienie“ тих пяти шестих частин лишаються іще неужитки, які уряд думає змеліорувати, осушення Полісся. Поліське воєвідство займає понад 42 тис. кв. км. простору і має найменшу густоту населення (21 жителів на 1 кв. км.), одначе ледве чи можна заповідь уряду в цій справі брати поважно. Годиться ще зазначити, що міністер війни ген. Сікорскі є проти осушування поліських болот з мілітарних оглядів.

Так у світлі цифр, які промовчує польський уряд, представляються земельні справи і звязані з ними земельні реформи на „кресах“. Виносячи свої ухвали в земельній справі і проголошуючи їх urbi et orbi, уряд ані одним словом не згадує, як саме думає взятися до їх здійснення. Таж на комасацію, меліорацію, осушування поліських болот і „upełnorolnienie“ треба величезних грошевих засобів. Кошти комасації має покрити населення, як свідчить 3-та точка ухвал в земельній справі. Очевидно, це бажання не перейде межі „побожних бажань“, бо знищене до ґрунту селянство не в силі з себе витиснути ані одного сотика. Тут рішучо ніякими успіхами не увінчається розгорощуюча шруба міністра фінансів. Все таки знаємо, яким шляхом ітиме комасація. А щож буде з меліорацією, осушуванням болот і „upełnorolnieniem“? Точка 7-ма ухвал „кресової секції“ в земельній справі говорить тільки про скермування на терен східних воєвідств парцеляційної діяльности Рільного Банку та купна ним (очевидно на цілі парцеляції цілих маєтків і їх частин) з метою доповнення карловатих господарств і меліорації. Як це „upełnorolnienie“ і меліорація відбуватиметься — це вже тайна п. Радвана (не того спіритиста, але міністра земельних реформ) і п. Вл. Грабского. Та з усього того, що ми побіжно навели розглядаючи ухвали „кресової секції“ в земельній справі, як на долоні ясно, що з усіх виданих точок буде здійснена тільки перша, а саме приспішення привласнення (інтабуляції) ґрунтів, відданих осадникам.

Китайська і наша еміграція в Америці.

II

Українська еміграція зовсім противно від китайської дивиться на свій перехід до Америки, як на справу чисто особисту. А українські провідні верстви, замість того, щоб створити контролюючий апарат над заморською еміграцією, поставились до тої справи або байдуже, або ворожо. Правда, що не можна відмовити патріотизму навіть найменше свідомим національно нашим переселенцям. Візьміть хочби той глибоко зворушливий сентимент, коли умираючий на канадійській прерії український осадник каже покласти собі до домовини „грудочку рідної землиці", яку він колись, вибираючись з рідного краю, узяв зі собою.

Про цей похоронний звичай наших людей уже писалось і в англійській, канадійській літературі, а один письменник запитує: „Чи у нас Канадійців знайдеться стільки любови до нашої батьківщини, як у цих верховинців із Бескиду?" Так! любов до рідного далекого, милі спомини про країну, в якій минули веселі діточі літа, де стільки радощів і горя пережито, не дає серцю українського емігранта відтятись від старої Батьківщини. Але свої національні обовязки до того улюбленого рідного краю він мало розуміє.

Візьмім хочбй ту величезну клясу українських фармерів, що населюють тепер у Західній Канаді загалом 300.000 кв. миль англійських, котрі випродуковують річно половину намолоту тої славетної на цілий світ канадійської пшениці — чи у них зродилася колинебудь думка познайомити українських рільників у старім краю з легшими і поплатнійшими способами господарки? Чи в них є мрія вертати до краю тисячами, або когогось зі своїх синів післати на Україну, щоби підняти старокраєве господарство, щоби сотворити систему елеваторів, щоби торговлю українським збіжам звязати безпосередно зі світовим ринком, поминаючи дрібних жидівських купців? Такої думки у наших канадійських фармерів нема. Правда, вони дуже журяться недолею старого краю, дають принагідно жертви на ту чи иншу ціль, але серіозної допомоги, про яку повище ми згадали — ще ніхто з наших фармерів не підіймався.

Чуємо, що діти українських фармерів винародовлюються. Це велика помилка так думати! Дивуватись треба, що діти таких національно нерозвинених батьків є до тої міри українськими патріотами, до якої вони є ними тепер, хоч ніколи не бачили України. Коли Україна має надію на своїх дітей, так повинна надіятися перш за все на українську фармерську молодь в Канаді! Це Українці англійського виховання, це та рухлива, підприємчива генерація, котра може оживити старокраєву українську оспалість і втягти наш народ у крутіж англьо-саксонського світа. Треба тільки ближче зазнайомити ту молоду генерацію зі старою Батьківщиною, щоб абстрактне кохання ніколи ними не виданої „Царівни" знайшло реальні основи в дійсности. Треба, щоби наше американське фармерство, особливо молодше покоління, розуміло, що його обовязком не є тільки скуповування „квОдрів" та „секцій" землі, не лише будова елеваторів, але поворот частини, хоч одного сина, на Україну для піднятя хліборобства і хлібозбуту на Старій Україні.

(Докінчення буде.)

П. Терненко.

Ширіть наш часопис!

Ще про фахові школи.

В 126 ч. „Діла" порушило УПТ. справу заснування нових та піддержування існуючих фахових шкіл. Шкода часу і паперу на переконування про конечність таких шкіл. Всякий розуміє вагу фахових шкіл, та не всякий здає собі справу з того, кілько ми, як нація, тратимо через недостачу відповідних фахівців в кожній ділянці промислу. Візьмім кілька прикладів:

Столярство, здається, повинно бути найбільше поширеною галузю дрібного промислу, але я, не знаю ні одного промисловця столяра, який поза звичайними дверима, вікнами та буденними меблями виробляв би столярську галянтерію, дійсно стилеві меблі і т. п. Тут бракує нашим промисловцям не тільки хисту до самого виробництва таких річей, але й калькуляції. Калькуляція львівських, столярських промисловців, яких уважаю в нас ще за найбільш вишколених, — а беру тут загал як Українців так Поляків і Жидів, — стоїть поза буденними, висше наведеними виробами, на цілком для мене незрозумілих підставах; за один і той самий предмет ставлять ціни, які ріжняться від себе не на 100 відсотків, але на 300 і 400. А чейже таким способом ринку ніхто не здобуде; хто буває часто в залізничих магазинах, того вразить більша скількість спроваджуваних до Львова деревляних виробів, часом незвичайно простеньких, які можна у Львові та у цілім краю дуже корисно виробляти. Я не піддаю ніяких думок, що можна виробляти, на це повинні здобутися самі промисловці. Як приклад вкажу на придуману недавно одним українським купцем-промисловцем ґалянтерійну річ, яку він по довгих заходах з великим вкладом енергії почав виробляти у Львові і побив солідністю виконання не тільки Варшаву але і Познань; він завалений замовленнями, та на жаль виконати їх на час не може, бо львівські промисловці не доцінюють чи таки не вміють цілком цінити масового, хідкого предмету.

Металевий промисл, який переживає в Польщі велику крізу, більшу від инших, міг би у нас цілком добре розвиватися, як би ми мали добрих ремісників. У нас майже цілком нема машинових слюсарів та механіків для прецизійних робіт. Я не знаю ні одного Українця, який умів би бездоганно споювати самородно звичайні металі, не кажучи вже про мосяж або алюміній; я взагалі не знаю, чи в Польщі є хто з Поляків, який умів би споювати самородно алюміній, а всі майже самоходи мають багато частей з алюмінія, які часто ломляться. Не хочу вже зачіпати ґалянтерії, нею майже ніхто з наших промисловців не цікавиться; а це річ дуже поплатна. У нас ще найбільше цікавляться виробництвом для будівель і, аби тільки дістати роботу, йдуть часами нижче коштів виробу нормальних умов; спасають їх тільки „хлопці", яких кожний промисловець має понад норму. І тут починається звичайно трагедія цілого металевого промислу; хлопець привикає до роботи на „гура" — недокладної, аби тільки була зроблена, отже до несолідности. Рідко хто вибивається на верх, решта стає недоладними і мимо волі несовісними, в пізнійшому віці, промисловцями. І чи може бути взагалі мова про створення у нас металевого промислу, коли не маємо добрих ремісників? Всі заміри упромисловлення краю розбиваються об ту страшну дійсність: недостачу відповідно вишколених ремісників. І то не тільки в Українців; на ту саміську хоробу недужають і Поляки — вони-ж вихованки тої самої школи, що й ми. А металеві вироби зза границі йдуть та йдуть без упину в той час, коли в нас переводиться „редукція" промислу. Не зважаючи на високе охоронне мито, заграничний металевий виріб дешевший від місцевого, хоча наш робітник дешевший як за кордоном; причина того явища крім високих податків невишколений і несолідний ремісник.

Ми маємо незвичайно догідний момент для розвинення свого промислу; ми стоїмо за високою митовою стіною Чехії, Австрії та Німеччини. Ціла територія Польщі, за винятком хіба дещо упромисловленої Варшави і Шлеська, не має розвиненого промислу і тому тут можуть мати збут навіть лекше вартні вироби в порівнанні із заграничними — але ми й того не можемо, чи не хочемо використати. А час йде і завтра, післязавтра буде за пізно. Хто годує металевими виробами нашого масового споживача селянина? А чейже і лопата, і сапа, цвях та коса і т. п. це річи, без яких не можна обійтися на селі. А їх дуже багато. Візьміть тільки потребу одного села на рік 10 кг. цвяхів, 10 лопат, 10 сап та 10 кіс, то одержите суму мінімальних 170 вагонів готових виробів для Східної Галичини та Волині, які можуть наші кооперативи дуже легко розмістити. Дотеперішня фахова школа не навчила наших промисловців кальвуляції та що найважнійше кооперації між собою, а виробити вище наведені предмети, за винятком коси, можуть наші промисловці дуже легко, бо це найпростійша річ. А поширити виробів поза наш терен хіба не можна?

Ми не маємо ні одної відливарні, а сусіди хоч і мають, то вони дають відливи, яким до доброти не достає дуже багато; це не на вітер слова, пишу на підставі дійсности. Не знаю, чи найдеться в Галичині фабрика, яка виділялаб правильно рівномірно тонку і тривалу підкладку до цементової дахівки або так званий кухонний „блят". А відливарні в нашій господарці мають велике значіння.

Про инші промисли можна те саме, або й більше дечого сказати. Хто у нас робить синьку, „лявзарок", цикорію, свічки і т. п. річи? Чи багато є добрих майстрів, які вміють класти фабричні комини, або обмурування кітла? Де бляхарі з відрами і „братрурами" для села?

Виною того всього є недостача фахових, але дійсно фахових шкіл; у Поляків їх теж нема. Вся наша увага, сила духа й енергія повинна звернутися до фахових шкіл для упромисловлення краю не на експорт, а принайменше для заспокоєння власних потреб. Я кидаю клич:

все для промислової школи!

Скажу може навіть для декого єретичну думку; жертвуймо деякі гімназії для промислової школи. Кому будуть служити вихованки наших гімназій? Велика скількість піде на службу до чужих, а нам що з того? На що наш селянин, міщанин чи інтеліґент видавав останній гріш — на те, аби його дитина тягла ярмо чужого воза? Творимо свідомо інтеліґентний пролетаріят, який не має в даних умовах ніякої підстави до життя на нашій території. Без доповнення нашого народнього організму промислом ми цілком без вартости, бо промисловий витвір масово бере зі села гріш нашого селянина і більше той гріш до нас не вертає, а йде того гроша дуже багато. Наші фахові школи мусять дати такого ремісника, який не тільки витиснув би чужий товар з нашого села, але й шукав місця збуту дальше. Наші кооперативи повинні це піддержати в першу чергу, бо промисл принесе для них великі користи. Ще раз кличу: все для промислової школи.

Інж. П. Волосенко.

Як переведено шкільний плебісцит?

Викaз громад, які внесли шкільні декларації з домаганням української мови навчання:

Повіт золочівський.

1) Балучин 42 декларацій за 64 дітей, 2) Б...уди 37 дек. за 64 діт., 3) Белеч[illegible] 60 дек. за 71 діт., 4) Білий Камінь 67 дек. за 95 діт., 5) Боложинів 59 дек. за 85 діт., 6) Бушини 54 дек. за 74 діт., 7) Ворт[illegible] 88 дек. за 119 діт., 8) Бужок 86 дек. за 97 діт., 9) Верхобуж 47 дек. за 68 діт., 10) Вільшаниця 96 дек. за 119 діт., 11) Вільшаниця мала 43 дек. за 58 діт., 12) Во[illegible] 112 дек. за 166 діт., 13) Гологори 64 дек. за 94 діт., 14) Гологірки 50 дек. за 60 діт., 15) Городилів 47 дек. за [illegible] діт., 16) Єлиховичі 26 дек. за 36 діт., 17) Жуків 91 дек. за 102 діт., 18) Жулич[illegible] дек. за 81 діт., 19) Загірці 31 дек. за [illegible] діт., 20) Залуже 84 дек. за 119 діт., 21) За[illegible]ісє 57 дек. за 65 діт., 22) Заразочне [illegible] дек. за 36 діт., 23) Зашків 56 дек. за [illegible] діт., 24) Золочів, Бель і Зарвич 201 дек. за 281 діт., 25) Зозулинці 60 дек. за 94 діт., 26) Княже 49 дек. за 62 діт., 27) Колтів 54 дек. за 81 діт., 28) Коропець 45 дек. за 86 діт., 29) Красне 77 дек. за 90 діт., 30) Кругів 30 дек. за 45 діт., 31) Кутя 141 дек. за 180 діт., 32) Кутище 4[illegible] дек. за 56 діт., 33) Лука 37 дек. за 47 діт., 34) Ляцьке велике і мале 70 дек. за 71 діт., 35) Майдан гологірський 4[illegible] дек. за 42 діт., 36) Матусів 45 дек. за 55 діт., 37) Новосілки 18 дек. за 26 діт., 38) Обертасів 31 дек. за 57 діт., 39) Ожидів 85 дек. за 115 діт., 40) Олесько 61 дек. за 80 діт., 41) Опаки 24 дек. за 32 діт., 42) Острівчик пільний 74 дек. за 93 діт., 43) Переволочна 75 дек. за 108 діт., 44) Підгірці 54 дек. за 68 діт., 45) Підлис[illegible] 61 дек. за 85 діт., 46) Підлисє 47 дек. за 47 діт., 47) Пітричі 40 дек. за 56 діт., 50) Почапи 69 дек. за 98 діт., 51) Ревеня 63 дек. за 79 діт., 52) Риків 39 дек. за 44 діт., 53) Розваж 57 дек. за 68 діт., 54) Сасів 65 дек. за 92 діт., 55) Скварява 59 дек. за 87 діт., 56) Скнилів 45 дек. за 6[illegible] діт., 57) Сколичі 64 дек. за 76 діт., 58) Соколівка, Грабина і Ражавка 148 дек. за 18[illegible] діт., 59) Стінка 19 дек. за 25 діт., 60) Сторонибаби 50 дек. за 72 діт., 61) Струтин 65 дек. за 85 діт., 62) Тростянець малий 88 дек. за 98 діт., 63) Трудоват[illegible] дек. за 64 діт., 64) Угорці 56 дек. за 7[illegible] діт., 65) Утішків 53 дек. за 69 діт., 66) Ушня 40 дек. за 44 діт., 67) Фільварки [illegible] дек. за 59 діт., 68) Фірліївка 96 дек. за 119 діт., 69) Хватів 50 дек. за 60 діт., 70) Хильчиці 43 дек. за 50 діт., 71) Цішки 3[illegible] дек. за 57 діт., 72) Черемошня 23 дек. за 28 діт., 73) Чижів 45 дек. за 63 діт., 74) Шпиколоси 53 дек. за 69 діт., 75) Юшківці 73 дек. за 85 діт., 76) Ясенівці 5[illegible] дек. за 61 діт.

Разом внесено **4.520 декларацій за 5.4[illegible]** дітей. Не внесло декларацій всього 11 громад і то по більшій части польських або німецьких осель.

За українську школу.

Заходами Народньої Організації Українців м. Львова відбулося в неділю 14 ц. м. в салі Народнього Дому велике віче присвячене виключно справам українського шкільництва. Велику салю Народнього Дому заповнила густо українська публика обох полів з кругів українського міщанства і робітництва.

Віче отворив голова Народ. Організації п. Ів. Ліпинський і проголосив відчит п. Карась. Реферат про шкільні справи зокрема про намірену ліквідацію школи ім. Шашкевича, одинокої народньої школи шеклясової української державної школи в краю і у Львові виголосив в. В. Цег[illegible]вич. Віче приняло одноголосно остаточні резолюції:

Українські громадяне города князя Льва, зібрані на всенароднім вічу з дня 14. червня 1925 у великій салі Народного Дому рішають одноголосно:

I. Закладають рішучий протест проти ліквідації польською шкільною владою українського державного і приватного шкільництва всіх типів.

II. Зокрема закладають рішучий протест проти намірів ліквідації українських державних народніх шкіл у Львові (одинокої української держ. школи ім. Маркіяна Шашкевича), в Калуші, Перемишли й инших містах.

III. Рішучо протестують проти розвязання двох найвищих клас української гімназії в Перемишлі і проти наміреної утраквізації українських державних гімназій у Львові, Перемишлі і Тернополі.

Одночасно домагаються негайного відкликання розпорядку, яким розвязано VII і VIII. класу української гімназії в Перемишлі.

V. Взивають все українське громадянство до зорганізування як найбільш[illegible]

…ої оборони українського шкільництва при ужиттю всіх засобів, а то: через точне збирання і реєстрування всіх надужить в ділянці шкільництва на місцях і подавання до відома українській пресі і Парляментарній Репрезентації, через поборювання надужить в дорозі правних засобів до найвищого адміністраційного трибуналу включно, через заношення масових протестів до польської влади [illegible] через піднятте масової вічевої акції.

VI. Взивають українське громадянство до основування українських приватних шкіл всіх типів як найдоцільнійшого засобу оборони українського шкільництва та до збільшення і поширення жертв на „Рідну Школу".

VII. В справі школи ім. Шашкевича у Львові взивають українських членів міської прибічної ради до заложення як найрішучійшого протесту, а українське громадянство до підписування збірного протесту до міністра освіти.

Зїзд клясових профес. Спілок.

Відозва українського робітництва.

У Варшаві розпочався в четвер, 11. ц. м. III. Зїзд клясових професійних Спілок Польщі. На Зїзд явилося 150 делеґатів з краю і зза кордону. Зїзд відбувається в салі міської ради. Відкрив його голова центральної комісії пос. Кваліньскі (Хапунка). Зібрані пошанували память робітників, що полягли в листопадових боях в Бориславі, Тарнові й Кракові. До президії вибрано пятьох членів, після чого складано привіти від професійного інтернаціоналу, центрального комітету ППС., німецької централі профес. союзів Чехословаччини, міністерства праці і суспільної опіки та від ріжних непесівських установ і товариств. Відчитано теж привіти від робітників Італії, Бельгії, Голяндії, Еспанії, Англії, Австрії, Данії, Югославії і Мадярщини.

В пятницю 12 ц. м. іменем центральної комісії складав звіт пос. Жулавскі, зазначуючи потребу боротьби за 8-игодинний день праці.

Хоч українське робітництво під Польщею є дуже численне, то всетаки до президії Зїзду не вибрано ні одного Українця. Одною з причин слабкого голосу українського робітництва в професійному руху є слаба організація нашого робітництва. В лябірінт політики нинішних керманичів клясового професійного руху в Польщі, вводить нас відозва українських робітників, видана перед зїздом, в українській і польській мові, в деяких місцях поконфіскована львівським прокуратором.

Відозва вказує на безробіття, дорожнечу і голод, вказує на розбиття робітничої класи і занепад професійних спілок, що спричинює ослаблення боротьби проти капіталістів Польщі.

Тому очі українського робітництва звернені на III. Зїзд клясових професійних Спілок, який повинен дати основи до єдности професійного руху, що обхопив би всю робітничу класу. Професійний рух — читаємо у відозві:

„має втягнути многотисячні маси українських і білоруських робітників до всякого професійного руху, беручи під увагу слушність домагань національних меншостей, або продовжати дотеперішню полонізаторську лінію — лінію відштовхування українських і білоруських робітників від клясових професійних союзів.

Але не тільки пролетаріят Польщі звертає свій зір на III. Зїзд клясових проф. спілок, також польська буржуазія слідить пильно його обради. Польська буржуазія знає добре, котра лінія тактична клясових проф. спілок відповідає їх капіталістичним інтересам. — (сконфісковано).

Разом з цілим пролетаріятом Польщі є звернена увага українських робітників на III. Зїзд клясових проф. спілок.— (сконфісковано).

Платня українських робітників, що працюють у деревнянім промислі, виносить часті 80 сотиків денно, а працюють вони не 8, але 10 і більше годин денно. Безробітні не одержують жадних вільмог. А чия тут вина? Чия це вина, що українські робітники є в руках польських капіталістів сліпим орудієм до обниження заробітку робітничої класи? Є це вина Центральної Комісії, вина Централі проф. спілок, котрі нічого не робили, щоби зорганізувати професійно многотисячні маси українських робітників Східної Галичини, Волині, Полісся і Холмщини. Централі проф. спілок не видали ні одної відозви, ні одного професійного письма в українській мові. Центральна Комісія і Централі професійних спілок не заложили професійних спілок українських робітників на Волині, навіть не давали охорони перед поліційним утиском тим проф. спілкам, які повстали за власним почином. Тому то Волинь є „дикими полями" а під професійним оглядом є там українські робітники незорганізованою масою. (сконфісковано).

На лїпше стоїть справа у Східній Галичині, де українські робітники творять більшість робітничої класи. Професійні спілки є тут розбиті і ледви животіють.

Робітники нафтового промислу в числі 20.000, робітники промислу деревного в числі 60.000 робітники хемічного і металевого промислу і инші в подавляючій більшости не є членами професійних спілок. Професійна бюрократія не хоче признати слушних язикових домагань українських робітників, не хоче урядувати в українській мові мимо жадання членів професійних спілок.

Не веде жадної просвітньої праці ні агітаційної в мові, зрозумілій для українських робітників. Професійні союзи стались прямо органом польонізації, (сконфісковано).

Окружні секретаріяти проф. спілок є обсаджені кримінальними індивідуами, котрі деморалізують робітників (Кровіцкі, секретар деревляної проф. спілки), розбивають проф. спілки і, що ще гірше, є на службі дефензиви. Протести робітників і професійних конференцій проти обсадження окружного секретаріяту такими осібняками (як Кровіцкі) є безуспішні. Нїчого дивного, що українські робітники виступають з професійних спілок, що робітничі маси стратили довір'я до клясових проф. спілок, а противно відпихають українські робітничі маси від клясового професійного руху, а без українських робітників не має (сконфісковано) клясового професійного руху. Але Центральній Комісії в її дотеперішньому складі не залежало на істнуванню сильного професійного руху. (Сконф.). Іменуванням на 2 тижні перед III. Зїздом через окруж. секретаря клясових проф. спілок у Львові п. Кушніра, до якого українське робітництво не має довіря, Центральна Комісія нікому не замилить очей.

За це ми, представники українських робітників професійно зорганізованих, а позбавлених представництва на Зїзді, отсею дорогою обвинувачуємо Центральну Комісію перед III. Зїздом.

В імени українських робітників, котрих позбавлено можности вибору делеґата на III. Зїзд, протестуємо енерґійно проти іменування делеґатів на III. Зїзд, котрим то відмовляємо права репрезентувати професійні союзи, які працюють (сконфісковано). Від імени українських робітників, згуртованих в клясових професійних спілках, предкладаємо III. Зїздові слідуючі домагання:

1) Поведення широкої агітації при помочі офіціяльних відозв на українській мові та масових виступів робітничих осередків (сконф.) для втягнення українських робітників до клясових спілок;

2) Установлення секретаря клясових професійних спілок (сконф.) земель, котрий мав би довіря серед українських робітників;

3) Введення української мови в слові і письмі до щоденного ужитку в професійних спілках, котрі істнують та працюють (сконф.);

4) Залишення дотеперішнього способу польонізації клясових проф. спілок (сконфісковано);

5) Ведення в професійних спілках (сконфісковано) просвітньої праці на українській мові та видавання професійного органу на українській мові;

6) Негайного основування відділів професійних спілок земельних робітників на українських землях;

7) Занехання професійних репресій відносно українських робітників, котрі поборюють ППС.

Українські робітники хочуть боротися спільно з польськими і иншими робітниками проти капіталістів і обшарників аж до побіди. Побіда ця залежить від сильних професійних союзів, що основуються на обєднанню і обіймають цілу робітничу класу та заспокоюють слушні домагання українських, білоруських, жидівських і німецьких робітників.

Чи III. Зїзд клясових професійних спілок буде на це памятати?"

З недолі політичних вязнів.

Ріжнородна вязнична система.

Горячим бажанням вязня, а тим паче політичного вязня, є відбути наложену на нього кару в рідних сторонах. В такому випадкові вязень може користуватися відвідинами рідні, може одержувати від неї харчі, біля, загалом почувається краще аніж вивезений далеко на чужину. З тим рахувалося австрійське судівництво і в дуже рідких випадках вивозило вязнів в дальші сторони, хіба що заходила справжня небезпека утечі вязня. Це були дійсно виїмкові, спорадичні випадки.

Цілком инакше поступає польське судівництво. Це, що колись було виїмковістю, сьогодня стало принципом. Кождий політичний вязень, коли його присуд стає правосильний, мусить бути приготований на вивезення. А вивозять далеко: до Равіча або Вронок у Познанщині, до Святих хрестів в Келеччині або инших великих тюрем, побудованих чи то царським, чи кайзерським урядом. Як там живуть і почуваються вязні, мали ми вже нераз нагоду переконатися, слухаючи оповідань звільнених вязнів, або читаючи нишком писані листи. Недостаточне відживлювання, заборона одержувати харчі знадвору тюрми, заборона відвідин і трактування політичних вязнів на рівні з кримінальними", ось що було змістом цих листів. Та вже найбільший жах серед політичних вязнів викликує вже сама згадка тзв. „святохрестної" тюрми. Тюрма побудована в лісах, без найменшого звязку зі світом і життям, без найменших бережень приписів гігієни, без тіни людяности у відношенні до вязнів. Вже по короткому перебуванню в цій тюрмі вязні западають на ріжні недуги, здебільшого на туберкульозу і майже немає випадку, аби засуджений на кілька років кінчив свою кару на цьому світі.

Та вже найгірше положення тих вязнів, що їх перевезено до вязниць Познанщини.

В Познанщині, як відомо, обовязує німецький закон, який передбачує два роди вязниць: твердині і звичайної вязниці. Твердиня, це далеко не військове укріплення, але така сама вязниця, як і инші і є карним заведенням для політичних вязнів. Ці вязні мають деякі удогіднення, трактується їх краще, як кримінальних, вільно їм ходити у власній одежі, приймати приватні харчі і т. п. Всіх тих прав не мають звичайні злочинці.

Коли зайде випадок, ще привезуть в Познанщину вязня, засудженого впр. львівським судом, то він дістається не до твердині, але звичайної вязниці. Поводяться з ним, як з кождим злочинцем: передівають у тюремні ризи, не дозволяють з ніким бачитися, не дозваляють читати ні одержувати приватних харчів. Заходить ще такий куріоз, який стає в суперечности з обовязуючим законом у Східній Галичині. Відокремлення на основі цього закону являється тільки загостренням наложеної кари раз у місяць чи навіть рік, так само як і піст і тверде ложе. Це є виразне підкреслення в судовому присуді.

Політичний вязень, засуджений у Східній Галичині і вивезений до познанської вязниці, є постійно відокремлений, завдяки тзв. „одиночній системі" у всіх німецьких, а тим самим і познанських вязницях.

Недавно, бо в березні ц. р. у львівському „Слові польському" появилася знаменна стаття на тему „Вязниці в Польщі". Її автор цитував слова делеґата Міжнародного Червоного Хреста п. Брінея, який оглянув тюрми в Польщі і забрав потім голос в міжнародній пресі — слова, начеб-то в Польщі політичні вязні мали скрізь однакові права і їх положення було краще, ніж звичайних злочинців.

Коли це твердження відповідає правді, хоч і не зовсім на терені львівського апеляційного суду, коли можна говорити про деякі полекші після появи розпорядку міністра Маковского відносно вязниць в бувшій російській займанщині, то вже явною і тенденційною брехнею являється відносно тюремництва в Познанщині.

Для нас ця справа ще й тому важна, що багато українських політичних вязнів дістається якраз за мури познанських вязниць. З тим моментом всі, за виїмком найблищої рідні, про них забувають, вони перестають загалом істнувати і хіба поворот змарнілих, виблідлих, живих трупів знову їх нам пригадує.

Цею справою повинно в першій мірі цікавитися українське представництво варшавського сойму і доложити всіх старань, щоби поправити положення нещасних політичних вязнів.

З концертової салі.

З музичного руху в Станиславові.

Дня 3. червня пр. відбувся в новій салі „Сокола" „Концерт-попис" елевів висшого муз. інститута в Станиславові, якому я (з нагоди річних іспитів у цьому інституті) мав нагоду прислухатися. Попис був зложений із приблизно 10-ти продукцій: фортепяну і скрипки (середніх років), і двох продукцій сольоспіву. Інструментальні точки виявили ряд талановитих молодих адептів інструментальної музики, та солідне й поважне трактування музики. До найбільш заокруглених та вирівнаних продукцій треба зарахувати Шопена Impromptu as-dur (О. Мандюківна) і Вебера Rondo es-dur (О. Поворозниківна) а подекуди й скрипкові Варіяції Vieuxtemps-a (Р. Мирович). Другі дві, висше аспіруючі продукції: фортепянова соната патетична Бетовена 1. ч. (у виконанню Т. Лепківної) і скрипкова: „Souvenir de Bosphor" Vieuxtemps-a і „Леґенда" Венявского (у виконанню елєва М. Лепкого) при всій видимій талановитости і значнім технічнім заавансованню молодих концертантів (особливож скрипака) — виявили ще доволі багато кантоватости, неточностей і манер у інтерпретації, — які треба би на будуче усунути, якщо ті таланти схотять раціонально розвинутися.

В програмі попису були замітні дві точки сольоспіву: сопранова (п. Г. Ласовської) і тенорова (п. М. Островерха). Обі голоси уявляють собою преґарні, з природи добре установлені і доволі вже утемперовані матеріяли, а попри те виказують замітну музикальну інтеліґенцію. Справді шкода булаб велика, колиб їм не далося можности спробувати вищого образування і карієри.

В програму попису вставлено також кілька продукцій жіночого хору учениць учит. семінарії під орудою проф. музич. інституту п. І. Козака. Поминаючи трохи пестрий та случайний вибір точок програми (Лаврівського — „Красна зоре", Воробкевича — „Там де Татри", Чайковського — „Леґенда про Христа" і не, та не конче „автентичну" перерібку пят творів на жіночий хор із мішаного (впр. Леґенди) можна все таки признати, що продукції ті вийшли у виконанню під оглядом ритмічним, інтонаційним як і динамічно-модуляційнім бездоганно і виявили ріжнородність гарних голосів, як і солідне ведення науки співу.

Заразже на слідуючий день устроїло станиславівське культурні т-ва „Концерт в честь Ів. Франка" в тій самій салі. Поминаю тут оріґінальне вступне слово та інтересні декламації виголошені на цьому концерті, а позволю собі зробити тільки деякі замітки до музикально-вокальної части. І так заміту до сольових точок, що коли з чельової літератури годі може було найти щось блищого ідеям нашого великого „Каменяра", як дешевий сальоний твір Поппера, то чейже для сольоспіву можна було легко і треба було конче вибрати щось із преґарних Лисенкових сольоспівів до слів Франка, які зрештою так підійшли би були якраз для сопрано п. Ласовської.

Про хорові точки програми можна як сказатися з повним признанням. Не зважаючи на надто велику чисельність голосів і „диріґентську" кризу, про яку мене інформовано, у всіх хоральних виступах слідно було вже деяку традиційну рутину, солідне вивчення й інтеліґентну провідну лінію. Мужеський хор (зложений із „старої ґвардії") виявив замітну чистоту інтонації і здатність до динамічної модуляції, а мішаний хор (не зважаючи на слабкі трохи жіночі сили) виконав трудну кантату Степенка „Єднаймося" зі сопрановим сольом, бездоганно і з повним зрозумінням, до чого особливо причинився дискретний а вироблений фортепяновий супровід п. Мішкевичівної.

Загалом судячи зі згаданих концертових вечерів — музичне життя Станиславова, не зважаючи на важкі матеріяльні та моральні умови, та на всякі перешкоди і заборони з боку „власть імущих" посувається поволі, але невпинно вперед — завдяки інтензивній та щирій праці декількох одиниць, яким бажаємо як найкращих дальших успіхів.

Ст. Людкевич.

ОСТАННІ ВІСТИ

Б. мін. Васілевскі в секції нац. меншостей.

Б. мін. загр. справ в уряді Морачевского й один із основників ППС. Лев Васілевскі має обняти висше становище в секції для справ нац. меншостей в раді мін.

Повстання в Китаї.

Японський уряд вислав до Шанґаю третю ескадру торпедовців з відділами піхоти. Японське посольство в Пекіні вручило китайському урядови ноту в справі заворушень в Гакоу з рішучим жаданням, щоби подібні події не повторилися й відшкодувань. 40-тисячна товпа демонструвала перед будинком мін. загр. спр. і домагалася зірвання взаємин із Англією й Японією. Є чутка, що мін. загр. сп. скривається, зі страху перед студентами, котрих жадань не може сповнити. Є вістки, що через Сибір ідуть із СРСР. поїзди з гарматами й муніцією для китайських повстанців. Болдуін на запит Мек-Донельда відповів, що Англія й ин. держави роблять заходи, щоби зліквідувати повстання. Міжнародна комісія в Шанґаї здасть безсторонній звіт.

Політ. вбивство в Болгарії.

Невідомий чоловік убив 15. VI. у Софії б. воєводу Михайлова. М. відгравав визначну ролю у македонському русі.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Повередає число „Діла“ сконфіскувала прокуратура за три уступи зі статті п. з. „Концесії“.

— **Арешти.** Дня 3. червня п. р. арештувала поліція студ. мед. Василя Тимчука в часі подорожі залізницею на лінії між Равою Руською і Сокалем.

— **Засуд обвинувачених за шпіонажу Лінка і товаришів.** В суботу закінчився розправа проти Лінка і товаришів, що тріваля 10 днів. Лінка засуджено на 5 літ тяжкої тюрми, Кароля Павлечка, Андрія Павлечка і Франца Новака на три і пів року, Петра Микитюка, Марію Лінк і Юлія Бруха на два і пів року тюрми, Евстахія Білецького, Василя Гельчука, Михайла Бабюка і Михайла Гальчука на 2 роки важкої тюрми. Головний обвинувачений Лінк в часі наради трибуналу намагався втекти. Вдалося йому вже вибігти зі судового будинку та дістатися на Криву вул., де якийсь Давдушко підставив йому ногу, наслідком чого Лінк упав, поранив себе та впав назад до рук тюремної сторожі.

— **Bunt Ukraińców“.** Під таким заголовком принесла польська преса вістку про подію, яка скоїлася в мурах вязниці при вул. Баторого. „Бунт“ полягав на тім, що одна група політичних вязнів-Українців домагалася... пошани вязничного регуляміну. Іменно ця група жадала випущення на прохід разом з нею і другої групи політ. вязнів, що їй правно належалося. Перестрашена рішучим тоном вязнів дирекція вязниці завізвала помочі поліції, яка й прилетіла вихром з відомим підком. Кайзлом на чолі. 50 наїжених баґнетів звернулося в сторону грудей безборонної жменьки невільників, але колотнеч було за що. Політичні вязні не давали їм до цього нагоди. Ціла авантура скінчилася на компромітації вязничного заряду, який наробив багато галасу з нічого. Вязнів „за бунт“ замкнено назад у казамати і почалося строге слідство. Певно посиплються кари за те, що вони сміли взагалі забирати голос.

— **Голодівка політичних вязнів у Володимирі Волинському.** Дня 12 червня в володимирській вязниці вибухла голодівка політичних вязнів. Голодує сорок кілька чоловік. Причини голодівки слідуючі: 1) Тому, що слідство проти обвинувачених з арт. 100 і 102 кк. ведене було начальником волинської дефензиви Зарембою і прокуратором Струмільским при допомозі бестіяльного катування людей. 2) Тому, що тюремна адміністрація забороняє вибирати в келії старости та недопускає до вільного порозуміння вязнів між собою. 3) Тому, що харчові та санітарні відносини в тюрмі неможливі. Вязні домагаються: а) щотижневої зміни білля, б) лазні з парою що 2 неділі; в) миття підлог і нарів водою з окремих посудин а не з тої посуди, що є в келії для полагоджування фізіольоґічних потреб; г) більшого заінтересовання хорими вязничним лікарем і видачі медикаментів для недужих; д) очищення келій від блощиць і щурів; е) ведра з водою; ж) тріпання сінників і сінників що тижня; з) людського трактування політичних вязнів з боку адміністрації й знесення команди „бачность“. Начальник вязниці Копець побив по лиці політичного вязня Бернарда Гальперна і безправно протримав 2 доби: иншого вязня побив за те, що не хотів робити в день католицького Благовіщення; до політичних вязнів звертається з такими епітами як: „Ти ск...сине“ й иншими подібними, казав жінкам-вязням, щоби били політичного вязня. Відсепарування політичних вязнів від кримінальних. Щоденного доручування ґазет і книжок як українських так і польських. Копець дозволяє тільки на „Rzeczpospolita“, „Kurjer Warszawski“, з великим трудом дозволив на „Курєр Поранни“, а „Діла“ не доручає. Дав кілька примірників для ока, а потім сказав „що це є большевицька ґазета“. Права користування з письменних приладів в келії (олівець і зошит). Двогодинного денного проходу з правом відпочинку. Щотижневого побачення з родиною. Безпроволочного доручення подань і білля з дому.

— **Труп причиною щастя чотирох осіб.** Такий випадок міг очевидно статися і де инде, але стався як звичайно в Америці. Директор одної фірми закохався в свою машиністку і рішив злучитися з нею на довше. На перешкоді до цього стояла його правесна дружина, яка не думала його тратити. Щоби вибрести з тяжкої ситуації, директор постарався за свіжого і подібного до себе трупа, положив його на своїм ліжку і підпалив дім. Жінки вдома тоді не було, а коли приїхала, застала тільки попелище і недогарки свого чоловіка. Поплакавши приписаний час, забравши величезну премію за мужа, віддалася вдруге і зажила в мирі і щастю. Те саме зробив і директор. З гарною машиністкою перенісся в далекі сторони і звив собі там гніздечко. Обидві пари булиб щасливі, як би не скупе товариство обезпечень і його поліція. Ціла справа видалась їм підозрілою і вони стали слідити. Пять літ минуло, заки дійшли правди. Обидві пари стануть перед судом і суд має тяжкий оріх до агризення. Вкінці розгриз його в той спосіб, що засудив давне подружя на вязницю, по відсидженні якої вони в мирі розійшлися і вернули до своїх нових огнищ.

— **Репресії проти малих дітей скалатського шкільного інспектора.** Находимо в цілости оригінальний документ підписаний інспектором Здеком. Він звучить: L. 1714. Rada szkolna powiatowa w Skałacie. Skałat dnia 20. V. 1925. Do wszystkich zarządów szkół w powiecie. Poleca się zarządom szkół donieść do 1. czerwca 1925 czy odbyło się w tamtejszej gminie „święto ruskie zniesienia pańszczyzny“ oraz przedłożyć ten wykaz młodzieży (z podaniem klas i wyznania) nieobecnej w tym dniu w szkole. O ile nie było obchodu w gminie wykazu nie należy przedkładać sprawozdanie (negatywne) należy jednak w oznaczonym nieprzekraczalnym terminie nadesłać. Osnowa: rozporządzenie p. wizytatora O. Sz. L. Przewodniczący Wł. Zdek. Нащо п. інспекторови тих викязів малолітніх „злочинців“? Очевидно на те, щоби видати проти них надзвичайні розпорядки за шкільну абсенцію в часі обходу роковин знесення панщини. Інспектор Здек виявив вже свій патріотизм при шкільному плебісциті доволі та видко того йому замало.

— **Ще про шпіонську аферу у Варшаві.** Ми вже інформували наших читачів про відкриття у Варшаві великої шпіонської організації, на чолі якої стояли Зубов і Балашова. Щойно тепер виявилося, що обоє вони були урядниками варшавського радянського посольства. Радянська влада запропонувала польському урядові виміну обох названих осіб на польських підданих, арештованих на території СРСР. Польський уряд згодився на пропозицію і Зубова, що крився у радянському посольстві а також Балашову, що сиділа в тюрмі, вже вивезено до СРСР. Балашова, як це виявилося в часі слідства, є урожeнкою Лодзі та називається Стефанія Візенвайґ.

— **Податки.** 30. червня минає термін складання зізнань про дохід для виміру державного доходового податку за 1925 рік. Це відноситься до фізичних і правних осіб а також до вакуючих спадків. До того самого речинця належить зреалізувати половину податку, що припадає від зізнаного доходу. На протязі місяця червня теж обовязує платність третьої рати маєткового податку.

ОПОВІСТКИ.

Український хор Д. Котка:

у середу	17.	„	Новий-Санч,
у четвер	18.	„	Ясло,
у пятницю	19.	„	Ясло,
у суботу	20.	„	Кросно,
у неділю	21.	„	Кросно,
у понеділок	22.	„	Сянік. 2150 2—8
у вівторок	23.	„	Сянік.

Управа дівочої гімназії У. П. Т. з правом прилюдности в Тернополі повідомляє отсим, що вступні іспити до кляс II—VI. відбудуться в днях 22. і 23. червня, о год. 2. попол. Зголошення до дня 21. червня в канцелярії Управи. Вступний іспит до кляси I. відбудеться в дни 27. червня о год. 9·30 рано. Зголошуватися можна до 27. червня год. 8. рано. Вписи до кляс I.—VI. будуть відбуватися в днях 29. і 30. червня в часі між 8—12 рано і 3—5 попол. — *Д-р Никифор Гірняк* управитель. 2096 5—5

Семинар СС. Василіянок у Львові, Потоцького 95. Вступні іспити на II, III, і IV. рік семинаря, як також до всіх кляс семиклясової школи вправ з правом прилюдности будуть відбуватися 22 і 23. червня. Вступні іспити на I. рік семинара назначується на день 23. червня год. 8 рано. Зголошення устні і письменні приймає дирекція кожного дня від 8—1 год. До зголошення треба долучити: а) метрику, б) свідоцтво фізичного здоровля, в) останнє шкільне свідоцтво. Вписи до всіх кляс відбуватимуться 21, 22, 23 і 24. червня від 8—1 год. перед пол. Звертається увагу, що до чотирьох низших кляс школи вправ приймається також хлопців. — *Д-р М. Чубатий.* 2127 2—2

Подається до відома всіх П. Т. Товаришів, які покінчили в 1905 р. академічну гімназію у Львові, що товариський зїзд відбудеться дня 8. вересня 1925 р. в 9. год. рано в будинку гімназії („Народний Дім“). Евентуальні письма і зголошення проситься надсилати на адресу тов. Коссака Олександра, радника скарбової дирекції, Львів, вул. Зелена ч. 18. I. пов. За комітет: *Ол. Коссак, П. Мечник, д-р І. Салагуб, о. І. Фединський.* 2142 2—2

Надзвичайні датки на „Рідну Школу“ до Кружка УПТ. в Коломиї зложили Вп. проф. Ілія Гаврилюк 65 зол. жертвованих на зїзді абітурієнтів гімн. з р. 1900, пп. Дмитро Яцишин Коршів 25 зол. О. Константин Лисійчук Річка 10 зл., Степан Бойчук Сопів 5 зол., Лопущак і Дутчак Слобідка лісна 5 зол. Старшина Кружка У. П. Т. в Коломиї складає Вп. жертводавцям щиру подяку. 2159 1-1

Подяка.

Прибиті тяжким горем по утраті дорогого нам мужа і батька, бл. п. Леонтія Кузьми, проф. гімн. в Коломиї, висказуємо отсим Всеч. духовенству як місцевому так і дооколичному, учительському зборові української гімн. і українських шкіл, всім Вп. Товариствам, проповідникам, ученикам, дооколичному селянству і всім громадянам, що поспішили нам з помічю і словами розради як рівнож причинились до звеличання сумного обряду якнайсердечнійше Спасибіг. — *Жена і діти.*

Коломия, в місяці червні 1925. 2158

Надзвичайні Загальні Збори

Української Повітової Бурси ім. Маркіяна Шашкевича в Бродах

відбудуться дня 27. червня 1925 в год. 10., а в разі браку комплєту в год. 11. рано

без огляду на число явившихся членів в салі Товариства „Основа“ в Бродах з слідуючим порядком дневним:

1) Відкриття Зборів.
2) Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів.
3) Справа затягнення гіпотечної позички на відбудову.
4) Справа переміни бурси мужеської в жіночу і спровадження Сестер Служебниць.
5) Евентуальне доповнення виділу.
6) Справа префекта.
7) Внески і запити членів.

2158 1—1 ВИДІЛ

Звичайні Загальні Збори

„Міщанської Спілки“ кооперативи в Коломиї,

відбудуться в неділю дня 28. червня 1925 в год. 3-тій попол. в салі Читальні „Просвіти“ вул. Шевченка ч. 3. зі слідуючим порядком денним:

Отворення Загальних Зборів.

1) Відчитання і верифікування протоколу з останніх Надзвичайних Загальних Зборів.
2) Звіт Управи з рахунків і діяльности за рік 1924.
3) Звіт контр. Комісії, Надзірної Ради і її внесення в справі:
а) одобрення річного звіту з рахункових замкнень і білянсу,
б) уділення Управі абсолюторії.
5) Вибір цілої Управи і її заступників.
6) Зміна статуту §§. 1 і 14.
7) Внесення і запити.

ЗА НАДЗІРНУ РАДУ:

Михайло Гуда голова. 2157 1-1 *Олга Кузьма* секретар.

За редакцію відповідає О. Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“ З друкарні Видавничої Спілки „Діло“ Львів, Ринок ч. 10.